

Nad městem Mexapol právě zapadalo slunce. Jeho poslední paprsky dopadaly na budovu Echenienova megažůžo hotelu, neluxusnějšího a nejnevkusnějšího hotelu v galaxii, stejně jako na botanické zahrady Absolutního klidu. Město o kterém je řeč se nachází na planetě Exatria v soustavě Kuo. Nebyla to Exatria vždy, kdysi dávno se jmenovala Klueb 5. To bylo ale před tím než se tady usadila společnost a přetvořila ji na turistický ráj. Ať už chcete navštívit obchodní centrum zasahující do několika časových pásem, nebo antigravitační bar najdete je zde. Když už je řeč o barech tohle přesně ta doba, kdy je většina lidí začne vyhledávat. Není těžké najít tu bar, vlastně je těžké ho nenajít. Podle posledních průzkumů připadá 5 barů na jednoho obyvatele. Jen pár jich ale je skutečně zajímavých. Bar u Trigoma vždy spadal do té první kategorie. Dnes tu však bylo skutečně živo. Mohl za to na první pohled nápadný muž, který stál za barem. Štíhlý v podle místních měřítek podivném obleku a s hnědými poněkud rozcuchanými vlasy.

„Zdravím, co si dáte?“ Dnešní specialita je banánové dajquiry.“

„Cože bagnačové co? Nic takového neznám.“ Odpověděl zákazník zmateně.

„Banánové, vyslovuje se to banánové.“ Opravil ho muž za barem.

„O ničem takovém jsem nikdy neslyšel.“ Odpověděl zákazník podezřívavě.“

„Ano, není moc známý v těchto končinách, ale banány jsou dobré, věřte mi.“

„Hej vy tam! Vy tady neobsluhujete.“ Pokřikl najednou menší muž v draze vypadajícím obleku, jehož tetička klidně mohla být brambora.

„Ale ano, podívejte právě tady obsluhuji pána.“ Paní, opravil ho zákazník.

„Jistě omlouvám se.“ Řekl spěšně muž za barem. „Zrovna jsme řešily objednávku.“

„Ale vy tady nejste zaměstnaný.“ Pokračoval ve stížnostech.

„Nemusíte mě platit.“ „Dobré, ne?“

„Kde je barman?“ Otázal se nervózně malý muž a snažil se vypadat co možná nejvíce důležitě.

„Já vám nestačím?“ Zeptal se muž za barem mírně dotčeně.

„Okamžitě mi řekněte kde je můj zaměstnanec!“

„Přesvědčil jsem ho, aby začal jezdit antigravitační závody.“

„Cože jste?! Zeptal se majitel s kombinací údivu a rozhořčení.

„Stejně to vždy chtěl dělat, tohle nebyla práce pro něj.“ Vysvětloval muž za barem.

„Co?!“ Opakoval muž svoji otázku.

„Vy jste mě snad neposlouchal.“ Vykřikl poněkud popuzeně muž za barem. „Ale no tak vždyť máte usi větší než moje hlava.“

„Lichotkami si mě nezískáte.“ Reagoval majitel.

„Pardon,neruším náhodou?“ Ozval se náhle zákazník.

„Ano.“Zat

„Ne!“

„Hned to bude.“ Tak a teď ten banán...

„Cože jste to řekl?“ Zatvářil se majitel nechápavě.

„Řekl banán, to jste nikdy neslyšel?“ Zaútočil zákazník.

„Vždyť je to šílenec, vymýšlí si vlastní slova a... a..“ Majitel nenacházel slov.

„tak, teď to proženeme tímhle,,, a je to, perfektní drink.“

„Tohle přece nebudete pít.“

„ No ale já...“ Váhal zákazník.

„No tak, neříkejte že jste nechtěl zkusit něco nového.“

„Vždyť ten člověk tu ani nepracuje!“ Zoufale se snaží majitel.

„Podívejte.“ Obsah skleničky zmizí v muži za barem.

„Ale to byl můj drink.“ „Vraťte mi peníze!“

„Obraťte se laskavě támhle na majitele , já tady ani nepracuji.“ Odchází od baru pryč.

„Laskavě mi řekněte, kdo jste a co tady děláte-„

„Já... Já... „Zdá se být zaskočen.

„No tak, kdo jste?“

„John Smith. Jen projíždím. Tedy myslím.“ A myslím, že jsem tady jediný, kdo rozumí koktejlům.“

„Dobrá, pane Smithi. Pro tentokrát vás nechám na pokoji a nepošlu na vás Ernieho.“ Přitom kývnul hlavou směrem k něčemu co vypadalo jako výsledek křížení středně velké gorily a mimořádně vzrostlého člověka.

„Zdravím jsem John Smith a budu vás dnes obsluhovat.“ Tuto větu použil toho večera již mnohokrát a velice ho překvapilo, když místo obvyklého „A co já s tím?“ uslyšel: „Těší mě já jsem Naetria.

„Jste dnes první, kdo s kým si normálně povídám.“

„Nápodobně.“Odpověděla žena. Vypadala skoro jako člověk, pokud jste si odmysleli fialovou barvu.

„Zdejší lidé nejsou zrovna přátelští.“

„Ano, ano to bych řekl.“

„Co tady vůbec děláte?“ Zeptala se.“ Sledovala jsem vás dnes celý večer.“ Myslím, že tohle místo není nic pro vás. Je to jedna velká turistická atrakce.“ „Jak jste se sem vlastně dostal?“

„Hodně jsem cestoval.“

„A jste tu, abyste si odpočinul?“

„Ne to bych neřekl, rád cestuji, baví mě to.“

„Tak co děláte tady?“

„Já, nejsem si jistý.“

„Jak je možné, že hovoříte tolika jazyky?“

„Jak to myslíte?“

„Mluvil jste dokonce i s majitelem a jeho jazyk tady skoro nikdo nezná.“

„Všichni přece mluvili stejným jazykem.“ Bránil se zmatený Smith.

„Ale no tak, nebuďte směšný, jestli mi to nemůžete říct, chápu, ale nevymýšlejte si tak hloupé výmluvy.“

To na něj bylo moc . Už po několikáté za ten krátký čas, co byl na Exatrii, měl zase ten neodbytný pocit, že je něco úplně špatně. Ze tady vůbec nemá být. Tolik věcí nedávalo smysl. Jestli byl John Smith, archeolog ze země co dělal tady? Na téhle planetě nikdy nebylo nic zajímavého až do doby, kdy asi před 40ti lety přišla společnost. A proč mě tak neodolatelnou touhu se archeologům smát. Ale přesto ty znalosti co měl.... Ale proč si nepamatoval, jak se sem dostal? Neměl žádné peníze a pobyt na takovéhle planetě nebyl levný. Z myšlenek ho vytrhl ten zvuk. Slyšel ho už několikrát vždy, když moc přemýšlel. Ten zvuk. Jako motory, nějaké zvláštní kosmické lodi.... Znal ten zvuk dobře. Dal se do běhu. To byla snad jediná věc, kterou si byl jistý, že dokonale ovládá. Snad býval nějakým sportovcem... Z myšlenek ho vytrhla silná tlapa, která mu dopadla na rameno. Hleděl do tváře Edieho, vyhazovače tohoto klubu. Šéf říkal, že nikam nejdeš.“

"nemůžeš odejít. šéf řek" Znělo to jako když někdo drtí kameny.

Ale no tak stejně už mě tady nepotřebujete. tech par lidi co tu zbylo uz neni ve stavu, ve kterem by potrebovali obslousit.

"az do konce vecera, zadne ulevy"

"Premyslejte prece chvily."

edie se zatvaril velmi vydesene pri zmince o premysleni. jeho ton byl jeste neprijemnejsi "az do konce vecera zadne vyjimky."

Nahle venku nekoho uvidel. mel pocit ze s tim clovekem musi mluvit. "Prominte, ale musim jit." rekl zoufale John. Pokusil se probehnout kolem, ale neuspesne. Pod krkem ho drzela obrovská "ruka".

"Zadne ulevy."

Kolik vam ten muz dluzi?" Uslysel za sebou zensky hlas.

„300 kreditu.“ Zahřměl Edie

tady a ted ho puste.

Vyhazovac neochotne poslechnul zpola proto, ze mu dlouho trvalo nez mu doslo co se po nem chce.

„Děkuji, proč jste to udělala?“

„Líbíte se mi, A mám také pocit, že se tady děje něco divného, něco špatného. Mám pocit, že vy jste někdo, kdo s tím může něco udělat.“ Odpověděla.

„Mate pravdu tahle planeta je zvláštní, ano podívám se na to, děkuji vám, ale teď už musím běžet.“
Allons-y!

Vyběhl na ulici, přestože byla noc bylo tu velmi rušno(Vzhledem k tomu, že zde byly i druhy aktivní hlavně v noci.). Rozhlížel se po postavě, kterou zahlédl. Byla to mladá žena, kolem 20 let, blondýna. Paměť se mu prodralo jméno. Jak to jen bylo... Určitě ho znal... Gladiola? Ne, určitě ne. Narcisa... „Hej vy tam pane, paní či obojí.“ Byla to jakási trhovkyně upírala na něj své 3 oči. Upřel na ni na oplátku svoje 2 a přidal brýle, aby ji trumfnul. To byl základ slušnosti, pokud šlo o komunikaci s jejím druhem.

„Nekoupíte si pravou Zaerbackou růži?“.

Rose, jmenovala se Rose, jak mohl zapomenout? To jméno dost otřásl jeho už tak špatnou psychikou. Dal se znovu do běhu. Zastavil se v jakési zapadlejší uličce. Byla dost zvláštní, na zdejší poměry málo nablýskaná. Náhle zaslechl kousek od sebe výkřik. Instinktivně rozběhl tím směrem. Doběhl na místo odkud , jak předpokládal, výkřik přišel. Našel ale jen tmu. Vypadalo to ovšem, jako by byla temnější než okolní tma a co víc, kus se oddělil a přemísťoval směrem k němu. Bylo to děsivě povědomé.

„Utíkej, proboha utíkej“, ozval se náhle ženský hlas. Copak jsi zapomněl jak rychlí dokážou být Vashta Nerada ?

Utíkal, tak daleko jak jen mohl. Napřed se pokoušel najít ženu co na něj volala. Nenašel nikoho. Ale vždy,když pomyslel na její hlas, vybavila se mu řeka. Byl vyděšený, skutečně vyděšený. Vzpomněl si , na to co se stalo v Knihovně... Ale to byly vzpomínky někoho jiného. Určitě. On přece... Náhle si uvědomil, že tahle část msta je ještě vylidněnější, než ta ve které byl před chvílí. Ale tahle by neměla. Ten hlas byl horší než bodnutí nože. Děsivý sám osobě, ale pro něj mnohem víc než pro kohokoli jiného. „Vyhladit. Vyhladit“. Otočil se a zíral přímo do oka smrti. Na tvora bez emocí působil dalek potěšeně.

„Ale to je nemožné!“ „TY tady nemůžeš být“ Zakřičel plný hněvu. Nebál se, byl našťvaný to ho dost překvapilo.

„Vyhladit“ Opakoval dalek. Následně vyletěl do vzduch zasažen energetickým výbojem.

Zíral na muže, který stál za tím co zbylo z dáleka. Tak, jak nečekaně se objevil, tak také zmizel. Stihl říct jen jedno: „Kapitán Jack Harcknes.“

To jméno, tolik lidí které znal. Jak je to možné? Ta zbraň co zničila toho dáleka. Byl si jistý že se tak jmenuje, byla sonická. Sonická. To byly velmi kvalitní zbraně. Ne, nejen zbraně, něco, bezčeho se člověk neobejde. Kladivo. Ano sonické kladivo. Otvíral s ním přece dveře. Proč ho nemá v kapse? Našel ale něco jiného. Hodinky, kapesní hodinky. Ne, nebyly obyčejné, určitě ne. Otevřel je. Nic. Byl si jistý, že se něco stane. Zaslechl křik z vedlejší ulice. Už si zvykal. Doběhl právě včas, aby strhnul jednoho člověka na stranu a zachránil ho před podivným kovovým člověkem. Následně po kovovém muži vypálil sonický výstřel. Díky bohu že jste se tu objevil. Jsem Pete Tyler, zástupce společnosti Zlý Vlk.

Svět vybuchnul. Muž v obleku ležící na zemi otevřel oči. „Kdo jste a proč ležíte v mém stánku?“

Byl na hlavním tržišti.

„Já jsem Doktor. Jsem opět Doktor.!

A co můj stanek?

Takhle vypadá lepe' vite moderni

„ myslíte?“

rozhodne. Ted me omluvte, musim nekoho vyridit

Ukradli mu identitu. Pokusili se ho presvedcit ze je pouhy clovek. Archeolog!

Ale kdo, a proč? Musí si všechno utridit. Pokud se mu podari vzpomenout si co se stalo po pristani. Tardis! Musi do tardis. Dnes jiz po nekolikate se rozbehl. Ted uz mel svuj sroubovak. Bezela u toho se snazil lokalizovat svoji lod. Nemusel bezet moc daleko, stale byl na trzisti, kdyz stopa zkoncila. Tam, kde ale mela stat modra budka, stala budka ve ktere se jakasi pochybne vypadajici skuoozanka poukesela prodavat podivna zvirata.

Omlouvam se jestli rusim, ale musim se zeptat nevideala jste ady modrou budku?

Koupíte si oorga?

je to modra telefoni budka policejni

coze? tak hele s policii nechci nic mit. ty oorga mam legalne, jasny?

ta budka? videla jste ji?

zena na nej uprela pohled který říkal: ja jsem sice supi babice s pochbnou zivnosti, ale ty jsi z nas dvou ten divnejsi. a otocila se na opacnou stranu. Ale tardis tady musela byt. zaparkoval ady ted kdyz to misto videl bylsi tim jisty.

